

THE LANGUAGE USED IN ROMANIAN FAIRY TALES

Ioana-Steliana Tătulescu

PhD. student, University of Pitești

Abstract: Both romanian folk fairy tales and literary fairy tales are very similar. This resemblance comes from the fact that their composition must follow a certain pattern, a certain structure. The characters, always antagonistic, must symbolize the good and the evil. After the conflict between them, the good overcomes each time, because the fairy tales are deeply moralizing. The language of the fairy tales also has a specific character, similar to the language of Romanian folklore.

About the language used in the fairy tales we will try to talk about in this paper.

Keywords: fairy tale, language, orality, characteristics, structure.

Dintotdeauna, basmele au încântat copilăria a generații întregi, dar nu numai. Și-au îndreptat atenția spre ele importanți oameni de cultură, fiind o sursă de inspirație în operele lor, ori servindu-le ca material de cercetare. Unii dintre ei au devenit culegători de basme sau chiar autori - însuși luceafărul poeziei românești, Mihai Eminescu, numărându-se printre aceștia.

Basmele cu autori cunoscuți se numesc basme culte, spre deosebire de cele cu autori anonimi, care poartă numele de basme populare.

Atât basmele populare, cât și cele culte se aseamănă foarte mult. Această asemănare vine din faptul că alcătuirea lor trebuie să respecte un anumit tipar, o anumită structură. Personajele, întotdeauna antagonice, trebuie să simbolizeze binele și, respectiv, răul. În urma conflictului dintre ele, binele învinge de fiecare dată, deoarece basmele sunt profund moralizatoare. Limbajul basmelor are, de asemenea, un caracter specific, asemănându-se cu limbajul folclorului românesc.

Despre limbajul folosit în basme vom încerca să vorbim în cele ce urmează.

Oralitatea este caracteristica principală a basmului, datorită faptului că el a fost transmis de mii de ani prin viu grai:

*Oralitatea, zicerea prin viu grai, așează basmul în timpuri imemorale...*¹

Fiecare povestitor a adăugat câte ceva, după talentul fiecăruia, spre a capta atenția auditoriului. Tocmai de aceea se și întâlnesc mai multe variante ale aceluiași basm.

Stilul oral al limbajului basmelor crează acel farmec specific, fapt pentru care și autorii basmelor culte l-au păstrat.

¹ Nicolae Constantinescu, *Studiu introductiv în Basme Populare Românești* (Eugen Simion - coordonator), partea I, Editura Academia Română – Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 2008, p. VIII;

Oralitatea face ca limbajul basmelor să fie simplu, direct, plin de viață, bogat în expresii populare.

Nicolae Constantinescu scria referitor la oralitatea basmelor:

Efect al oralității – unul dintre ele – caracterul formalizat sau stilul formular este vădit la toate nivelele basmului folcloric, de la cel de suprafață (formulele) până la cel de adâncime (structura).²

După cum nu există basm fără personaje fabuloase, tot așa nu există fără stereotipii, atât de formă, cât și de conținut.

George Călinescu scria cu privire la stereotipia basmelor:

Ceea ce izbește pe cercetătorul de basme este stereotipia lor, de unde și legitimitatea până la un punct de a proceda, ca în științele naturale, la clasificare. Ba unii chiar au restrâns studiul lor exclusiv la stabilirea universală a tipurilor. [...]. Oricât de ingenioasă e o asemenea clasificare, ce are meritul în tot cazul de a demonstra stereotipia basmelor, ea rămâne arbitrară, întrucât fantezia creatoare nu admite fixități și absoluturi, dar mai ales pentru că infinita combinare de șabloane nu permite încadrarea unui basm la un singur tip și ciclu.³

Deoarece tema articolului de față este aceea a limbajului folosit în basmele românești, vom prezenta în câteva cuvinte stereotipiile de formă.

Basmul este alcătuit după un tipar specific, acesta fiind tot un rezultat al oralității. Întâlnim formule de început, formule mediane și formule finale.

A fost odată ca niciodată este formula inițială cea mai scurtă cu care se încep toate basmele românești. În unele basme este mai completă: *A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti.*

În altele, este de-a dreptul laborioasă: *A fost odată ca niciodată; că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti; de când făcea ploșorul pere și răchita micșunele; de când se băteau urșii în coade; de când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau, înfrățindu-se; de când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de oca de fier și s-arunca în slava cerului de ne aducea povești. (Tinerete fără de bătrânețe și viață fără de moarte - basm popular cules de Petre Ispirescu)⁴*

Despre formulele inițiale Șăineanu spune, pe drept cuvânt:

Formulele inițiale sunt la celelalte popoare puțin numeroase și se mărginesc adesea la una singură, pe când ele îmbracă în basmele noastre o mare varietate, deși nu ating numărul superior al formulelor finale.⁵

Prin aceste formule ascultătorul intră în lumea fabuloasă a basmului ca printr-o poartă vrăjită.

Formula inițială este, de fapt, o convenție între povestitor și ascultător. Este o formulă a imposibilului, *odată ca niciodată*. Ascultătorul nu este mințit, de la bun început convine cu povestitorul în legătură cu veridicitatea celor povestite.

² Nicolae Constantinescu, *Op.cit.*, p. XII;

³ George Călinescu, *Estetica Basmului*, Editura pentru Literatură, București, 1965, p. 317;

⁴ *Antologie de Literatură Populară*, vol. II, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1953, p. 48;

⁵ Lazăr Șăineanu, *Basmele române*, Editura Minerva, București, 1978, p. 142;

Totodată, formula inițială are în conținutul ei umor, deoarece basmele se spuneau la șezători, la clacă, unde oamenii aveau nevoie de bună dispoziție, iar cu ajutorul umorului povestitorul le putea capta mai ușor atenția.

Formula mediană este mai scurtă, scopul ei fiind acela de a menține trează atenția ascultătorilor.

De cele mai multe ori este în versuri:

*Se luptară,/ se luptară/ zi de vară/ până-n seară,/ (Țugulea - feciorul mătușii, basm popular cules de Petre Ispirescu)*⁶

*Dumnezeu să ne ție/ Că cuvântul din poveste/ înainte mult mai este. (Povestea lui Harap-Alb - basm cult scris de Ion Creangă)*⁷

*Și merg ei o zi, merg două, și merg patruzeci și nouă... (Povestea lui Harap-Alb - basm cult de Ion Creangă)*⁸

*Un cărbune/ Ș-un tăciune,/ Spune, băiete, spune. (Înșir-te mărgăritari - poveste populară culeasă de Petre Ispirescu)*⁹

Formula finală cunoaște o multitudine de variante. Prin această formulă ascultătorul este scos din lumea mirifică a basmului și readus în lumea reală. Cea mai des întâlnită formulă finală este *Iar eu încălecai pe-o șea și vă spusei dumneavoastră așa (Tinerete fără de bătrânețe și viață fără de moarte - basm popular cules de Petre Ispirescu)*¹⁰, completată uneori cu alte versuri, ca de exemplu:

*Cine o știe mai bine, facă bine să ne-o spună. (Voinic de Plumb - basm popular cules de Vasile Bologa Ion)*¹¹

*Iar eu încălecai p-un fus/Să trăiască cine-a spus! (Tuliman - basm popular cules de C. Rădulescu Codin)*¹²

*Mă suii pe un cărbune și n-am ce mai spune; m-am suit pe o custură ruginoasă și-o spusei cam mincinoasă. (Ileana Cosânziana - basm popular cules de Teofil Frîncu și George Candrea)*¹³

*Iar eu încălecai pe o viespe/Ș-o lăsa la dumneavoastră-n iesle,/Să te duci, cucoane, că ești stăpân/Să spui să-i dea și ei nițel fân. (Sur-Vultur - basm popular cules de Dumitru Stăncescu)*¹⁴

Călinescu apreciază că tocmai aceste stereotipii au dus la dăinuirea peste timp a basmului: *care se păstrează [...] din secol în secol cu o minunată statornicie, grație, pe de o*

⁶ Eugen Simion (coordonator), *Op.cit.*, partea I, p. 895;

⁷ Ion Creangă, *Povestea lui Harap-Alb*, 1979, pp. 16-17;

⁸ *Ibidem*, p. 17;

⁹ Eugen Simion (coordonator), *Op.cit.*, partea I, p. 240.

¹⁰ *Antologie de Literatură Populară*, vol. II, *Op. cit.*, p. 55;

¹¹ *Ibidem*, p. 23;

¹² *Ibidem*, p. 185;

¹³ *Ibidem*, p. 208;

¹⁴ *Ibidem*, p. 406;

parte, spiritului celui pretutindenea foarte staționar și conservator al poporului de jos, iar pe de altă parte grație veșmântului stereotip pe care îl are sau la care tinde.¹⁵

Limbajul basmelor abundă de interjecții și onomatopee: *hâm! hâm!vai! bâldâbâc! of! cața, cața! teleap,teleap,teleap!* (Petre Ispirescu); *Cucurigu!boieri mari,/Dați punguța cu doi bani! Na!, Măi!, Mă! (Punguța cu doi bani - Ion Creangă), Aho! Aho!, Hăis! Joian, cea!Bourean, Ti!, Hei...! Valeu...! (Ursul păcălit de vulpe – Ion Creangă)*

Acestea dau vioiciune narațiunii. Cu ajutorul lor basmul capătă culoare și viață.

Pe lângă interjecții întâlnim în basme numeroase figuri de stil – epitetul, comparația și, în special, antiteza și hiperbola.

Trăsătura definitorie a basmului este aceea de punere a personajelor în antiteză: unui personaj care simbolizează binele – de fapt, eroul basmului – îi corespunde un alt personaj care simbolizează răul. Sunt puse în antiteză bunătatea cu răutatea, istețimea cu prostia, frumusețea cu urâtenia. Astfel, Făt-Frumos este frumos, isteț, bun la suflet, iar zmeul este urât, fără prea multă minte, rău. Fata moșului este frumoasă, harnică și bună la suflet, în timp ce fata babei este leneșă, urâtă și rea.

Eroii principali poartă cel mai adesea nume hiperbolice, tipice basmului, foarte puțin individualizate: *Făt-Frumos, Făt-Frumos cu părul de aur, Prâslea-cel-Voinic, Ileana Cosânzeana, George cel Viteaz.*

Frumusețea fizică a eroilor este, la rândul ei, hiperbolizată: *Cum îl văzură mesenii, îndată se rădăcară și se minunară; Făt-Frumos era atât de mândru și strălucitor, încât la soare te puteai uita, dar la el ba. (Făt-Frumos cu părul de aur – basm popular cules de Petre Ispirescu)*¹⁶

...Ileana Simziana, cosiță de aur, câmpul înverzește, florile-nflorește; ...vorba îi curgea din gură ca mierea, boiul îi era așa de gingaș, încât îți venea să o bei într-o bărdăcuță de apă, perișorul subțire și stufos îi cădea pe umeri în unde, fața-i are pe vino-ncioace, ochii ăia marii, frumoși și vioi de te bagă-n boale, mânușița aia micuță și piciorușul ca de zână... (Ileana Simziana – basm popular cules de Petre Ispirescu)¹⁷

*...avea niște haine de la Soare te puteai uita, dar la dânsa ba; (Zâna munților – basm popular cules de Petre Ispirescu)*¹⁸

Basmele sunt înfrumusețate cu epitete care ilustrează mai expresiv calitățile și defectele personajelor, frumusețea locurilor sau bogăția palatelor: *împărat puternic și mare; grădină frumoasă, bogată de flori și meșteșugită nevoie mare; cei mai aleși ostași; oameni voinici; fată frumușică; pasăre uriașă; un ginere prea frumos; împărat mare și puternic; cale lungă, depărtată; munți mari și înalți.*

Același efect îl produc și comparațiile: *cu niște ochi cari străluceau ca niște făclii; ea trecu podul mândră ca un voinic; somnul îl copleșește și căzu ca un mort; pieri ca o nălucă.*

Tot ca o marcă a oralității sunt prezente diminutivele, repetiția, expresiile populare, forme populare ale verbelor și forme inverse ale acestora, uneori chiar cuvinte agramate.

¹⁵ Eugen Simion (coordonator), *Basme Populare Românești*, partea a II-a, Editura Academia Română – Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 2008, p. 777.

¹⁶ Eugen Simion (coordonator), *Op. cit.*, partea I, p. 468;

¹⁷ *Ibidem*, p. 13;

¹⁸ *Ibidem*, p. 468;

Exemple de expresii populare : *cerându-le câte-n lună și-n soare; ei se fac luntre și punte; se face leu-paraleu; frații săi îi poartă sâmbetele; ăst bine; că de unde nu, unde-ți stau picioarele, îți va sta și capul; cum văzură pe Prâslea, o sfecliră; se făcea luntre și punte; cum să facă, cum să dreagă; să te ții, pârleo!; nu toate muștele fac miere; voi face pe dracul în patru; în casa noastră voi ca să cânte cocoșul, iară nu găina; ce-i trebuie chelului? Tichie de mărgăritar; Proverbe și zicători: Se ținea norocul după dânsii ca pulberea după câini; Bate toba la urechea surdului; (Fata săracului cea isteată – Petre Ispirescu)¹⁹*

Exemple de repetiții: *și se luptară și se luptară; corbule, corbule; aproape, aproape;*
Exemple de cuvinte agramate: *otărât; cletenă frânghia; ca să-i cerce; un răvășel ce-i dase Prâslea; asupra țurei sale; îi sfârâia călcăiele dinaintea feții mele; ce să vă mai spui?;*

Forme inverse ale verbelor: *Cu săpălugă de aur săpatu-te-am,*
Cu năstrapă de aur udatu-te-am,
Cu ștergar de mătase ștersu-te-am. (Cele douăsprezece fete de împărat și palatul cel fermecat – basm popular cules de Petre Ispirescu)²⁰

Forme populare ale verbelor la timpul viitor: *Fată mare, fată mare! vino de mă sleiește, că ți-oi da apă rece, să te răcorești când t-ei întoarce. (Fata moșului cea cuminte – Petre Ispirescu)²¹*
...știi că ai s-o duci bine. (Aleodor împărat – Petre Ispirescu)²²

Diminutivele ocupă și ele un loc de frunte în basme, apropiindu-l mai mult pe povestitor de ascultătorii săi datorită familiarității ce se crează prin folosirea lor: *băieții erau mărunței și stau lângă dânsii ca ulcelușele. (Fata săracului cea isteată – Petre Ispirescu)²³* *Ține asta, leiculiță, de șterge cuptorul. Scoase cuțitașul și tăie crăculița de care erau atârinate. (Cele trei rodii aurite – Petre Ispirescu)²⁴*

Modul de expunere este narațiunea, împletită pe alocuri cu dialogul.

Trebuie amintit faptul că între basmul popular și cel cult întâlnim și deosebiri din punct de vedere al limbajului – care face obiectul analizei de față - chiar dacă ambele sunt scrise în același stil specific oralității și respectă șablonul tipic cu formulele, funcțiile și motivele acestui gen de literatură.

În basmul cult se observă, în primul rând, amprenta proprie a autorului, amprentă care-l individualizează. Spre exemplu, un basm de Ion Creangă se diferențiază net de un basm scris de Mihai Eminescu. În timp ce la Creangă se râde copios, deoarece comicul este prezent la tot pasul în basmele sale – în care expresiile populare, diminutivele, proverbele și zicătorile sunt la ele acasă, la Eminescu personajele sunt mai romantice, iar descrierile locurilor mai poetice, creațiile sale îndemnându-te mai mult la visare.

De asemenea, narațiunea este mai fluentă, mai îngrijită în cazul basmului cult față de cel popular. Dialogul este și el mai prezent, chiar dacă acesta nu lipsește nici la basmele populare.

¹⁹<http://www.povesti-pentru-copii.com/petre-ispireescu/fata-saracului-cea-isteata.html>;

²⁰ Eugen Simion (coordonator), *Op. cit.*, partea I, p. 670;

²¹ *Antologie de Literatură Populară*, vol. II, *Op. cit.*, p. 98;

²² Eugen Simion (coordonator), *Op. cit.*, partea I, pp. 115-116;

²³<http://www.povesti-pentru-copii.com/petre-ispireescu/fata-saracului-cea-isteata.html>;

²⁴<http://www.povesti-pentru-copii.com/petre-ispireescu/cele-trei-rodii-aurite.html>;

Ca o concluzie după această succintă trecere în revistă a caracteristicilor basmului românesc din punct de vedere al limbajului, putem afirma că basmul este o narațiune structurată într-un tipar compozițional specific, cu formule inițiale, mediane și finale, cu un limbaj arhaic ce conține toate elementele oralității. Toate acestea, laolaltă cu celelalte caracteristici ale sale, fac din basm un gen literar de un farmec aparte, cu un limbaj simplu, însă înflorit cu multe figuri de stil, cu proverbe și zicători, cu versuri scurte. O comoară lăsată de moșii și strămosii noștri din vremuri străvechi, și – așa după cum spunea și marele nostru poet Vasile Alecsandri, *a le feri de nimicirea la care ar fi expuse cu timpul este o dorință patriotică; însă a ști a le păstra naivitatea poetică a graiului povestitorilor de la șezători este o operă din cele mai meritorii.*²⁵

BIBLIOGRAPHY

- Alecsandri, Vasile, *Legendele sau basmele românilor*, Petre Ispirescu, Editura Codex 2000, București, 2008.
- Antologie de Literatură Populară*, vol. II, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1953;
- Bârlea, Ovidiu, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976;
- Călinescu, George, *Estetica basmului*, Editura pentru Literatură, București, 1965;
- Creangă, Ion, *Povești, povestiri, amintiri*, Editura Steaua Nordului, București, 2015;
- Creangă, Ion, *Povestea lui Harap-Alb*, Editura Ion Creangă, București, 1979;
- Dan, Sergiu Pavel, *Fetele fantasticului*, Editura Paralela 45, 2005;
- Eliade, Mircea, *Aspecte ale mitului*, Editura Univers, București, 1978;
- Eliade, Mircea, *Sacral și profanul*, Ediția a III-a, Editura Humanitas, București, 2005;
- Gaster, Moses, *Literatura populară română*, Ig. Haimann, București, 1883;
- Ispirescu, Petre, *Legende sau basmele românilor*, Editura Andreas, București, 2015;
- Propp, Vladimir, *Morfologia basmului*, Editura Univers, București, 1970;
- Propp, Vladimir, *Rădăcinile istorice ale basmului fantastic*, Editura Univers, București, 1973;
- Simion, Eugen (Coordonator), *Basme Populare Românești*, vol. I și II, Editura Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 2008;
- Șăineanu, Lazăr, *Basmele române*, Editura Minerva, București, 1978;
- Todorov, Tzvetan, *Introducere în literatura fantastică*, Editura Univers, București, 1973;
- Vrabie, Gheorghe, *Structura poetică a basmului*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1975.

Resurse electronice:

- <http://www.povesti-pentru-copii.com/petre-ispirecu/fata-saracului-cea-isteata.html>, accesat în 27.05.2019;
- <http://www.povesti-pentru-copii.com/petre-ispirecu/cele-trei-rodii-aurite.html>, accesat în 27.05.2019.

²⁵ Vasile Alecsandri în *Prefața* cărții *Legendele sau basmele românilor*, Petre Ispirescu, Editura Codex 2000, București, 2008.